

губи се и последниятъ вагонъ; чу се още еднажъ ехото на свирката и шумътъ бавно заглъхваше.

Това, що чу и видѣ Мудринъ, го замаиваше. То извика незнайни мисли въ неговата душа. И на всѣки въпросъ дирѣше разяснение.

— Да приема, че да почна работа! — отдъхна той... Гледай, какво нѣщо било да се заловишъ на работа! Тѣй... Тѣй... Вѣрно и честно да се работи. Желѣзниците сж като часовникъ. Всичко на време. Едно закѣсняване — катастрофата е готова.

И спомни се катастрофата при Букъ, презъ войната. Той бѣше тамъ; видѣ — и при спомена — настрѣхна... Пакъ му се привидѣ: натрупани вагони, прѣснати колелета, изхвъркнали релси, обезобразени човѣшки трупове... окървавени траверси, кости и дрипи... разтрепера се.

— Трѣбва вѣрно и честно да се служи! — повтори той.

* * *

Изпълни се жалбата на Гига Мудринъ. Настани се въ кантонъ № 98; пренесе жена и деца отъ село; доведе крава; купи кошери съ пчели; развѣди кокошки — и потекоха днитѣ тихо и честито.

Жена му, майка на три деца невръстни, не го хокаше, залисана въ кжшни грижи; а той, бѣ свикналъ, като по часовникъ, да посрѣща и изпраща влаковетѣ, макаръ да нѣмаше часовникъ. Времето познаваше по слънцето и звездитѣ. Ала никога не про-

пускаше да извърши работата си на време.

Мръкне ли се, ще наметне япанджакъ, нахлупва шапка, взема лопата и фенеръ — и трѣгва. Съ измѣрени крачки, като че ги брои, върви между релситѣ, взирайки се въ винтоветѣ, релситѣ, траверситѣ. Забележи ли чревясала траверса, ще я настѣпи, ще се трѣсне отгоре ѝ, да разбере държи ли; спира се при всѣка релса, почукне я съ топоришката на лопатата, да ѝ чуе гласа. Въ кжсо време той свикна да схваща по звѣнтението, здрава ли е релсата. Затова нощемъ, той не си служеше съ фенеръ. Почукне ли релсата — тя му обаждаше, какво трѣба да се прави.

Отначало обиколкитѣ по линията изпълняваше по дългъ. Подире — тѣ му станаха нужда. Драго му бѣ да трѣгне между релситѣ, да гледа тѣхната лѣскавина и равнитѣ имъ линии, да ги почуква и да слуша пѣсенята имъ. Тогазъ той се чувствуваше въ свойто царство, тогазъ разбираше връзката между него и живота. Той разсжждаваше: „И моята работа е нѣщо. Азъ помагамъ на онѣзи, които сж трѣгнали работа да вършатъ... Кой не пжтува? Търговецътъ трѣгналъ по търговията си, чиновникътъ служба да изпълни, бащата болно дете въ градъ да отведе, ученици въ училище да идатъ — все нужда ги е накарала да дирятъ влака. И той имъ спомага съ нѣщо. И ние кантонеритѣ, като